

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

13 mai 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Cobzac Elena

Țurcan Anatolie

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de către de către avocatul Tataru Gheorghe în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 decembrie 2019, în cauza penală privindu-l pe

Botoi Sergiu Xxxxx, născut la xxxxx, originar și domiciliat mun. Xxxxx str. Xxxxx

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 23.05.2019 - 01.10.2019

2. instanța de apel: 17.10.2019 – 17.12.2019

3. instanța de recurs: 20.02.2020 – 13.05.2020

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Ungheni din 01 octombrie 2019, în procedura judecării pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Botoi Sergiu Xxxxx a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, la 4 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu amendă în mărime de 850 unități convenționale, ce constituie 42 500 lei.

În conformitate cu art. 90 alin. (1), (2), (6) Cod penal, a fost suspendată condiționat executarea pedepsei cu închisoare în privința lui Botoi Sergiu, pe o perioadă de probațiune de 4 ani, cu obligarea acestuia să nu-și schimbe domiciliul fără consimțământul organului competent.

2. Potrivit sentinței, s-a constatat că, Botoi S., la data de 09 aprilie 2019, aproximativ pe la orele 17:00, având scopul sustragerii deschise a bunurilor altei persoane, în timp ce se afla în apropierea magazinului alimentară „Profi Contet” Săciată cu Răspundere Limitată, situat pe str. Ștefan cel Mare și Sfânt nr. 119, mun. Ungheni, în timp ce Popa Valeriu discuta la telefon, în mod deschis, prin smulgere, a sustras din mână ultimului telefonul mobil de model „Xiaomi Redmi4” și cu bunul sustras a fugit în direcția străzii Aurel David, la domiciliul său, astfel cauzându-i părții vătămate Popa Valeriu daună în proporții considerabile în valoare de 1700 lei.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, în drept, fapta inculpatului întrunește elementele constitutive

ale infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, după indicii calificativi: *jaf, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.*

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul, care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță și recunoașterea inculpatului Botoi S., vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. f) din Codul penal, la fel ținând cont de consecințele examinării cauzei penale în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, a-i aplica pedeapsă penală sub formă de închisoare pe un termen de 4 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu aplicarea amenzii în mărime de 850 unități convenționale.

În argumentarea apelului declarat, a invocat:

- la adoptarea sentinței în cauză, instanța de judecată corect a reținut faptul că, vinovăția inculpatului de săvârșirea infracțiunii incriminate a fost confirmată prin ansamblul de probe administrate în faza de urmărire penală și cercetate de instanța de judecată, fiind apreciate ca suficiente pentru recunoașterea inculpatului vinovat de comiterea infracțiunii incriminate, în circumstanțele descrise în actul de învinuire;

- în partea motivată a sentinței pronunțate, instanța de judecată nu a argumentat raționamentul aplicării prevederilor art. 90 Cod penal, dispunând nejustificat suspendarea condiționată a executării pedepsei stabilite;

- potrivit reglementărilor ce vizează aplicabilitatea suspendării condiționate a executării pedepsei, la adoptarea soluției în cauză, instanța urmează să țină cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat. Astfel, instanța nu a luat calcul că, fapta comisă de inculpat se atribuie la categoria infracțiunilor grave, pentru care legea penală stabilește pedeapsa penală sub formă de închisoare de la 3 la 7 ani. În aceeași ordine de idei, deși nu au fost identificate circumstanțe ce ar agrava răspunderea penală, circumstanța atenuantă: recunoașterea vinovăției, în speță, nu este suficientă pentru a concluziona iraționalitatea executării reale a pedepsei stabilite. Or, circumstanța menționată deja îi oferă dreptul condamnatului la o pedeapsă redusă, calculată în conformitate cu prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală, prin reducerea cu o treime a limitelor maxime și minime ale pedepsei prevăzute;

- suspendarea condiționată a executării pedepsei, stabilite în privința lui Botoi Sergiu, duce în mod evident la ineficiența și incapacitatea asigurării scopului de restabilire a echității sociale, corectare și resocializare a condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane, or numitul potrivit cererii 246, f.d.46-49, a comis anterior infracțiuni și nu s-a corijat.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 decembrie 2019, a fost admis apelul declarat de procuror, fiind casată parțial sentința, în partea individualizării și stabilirii pedepsei și pronunțată în această parte o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui Botoi S. recunoscut

vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, i-a fost aplicată pedeapsă sub formă de 4 ani închisoare, fără amendă. În conformitate cu prevederile art. 90¹ Cod penal, s-a dispus executarea pedepsei închisorii pe un termen de 2 ani, în penitenciar de tip semiînchis, restul pedepsei penale cu închisoare pe un termen de 2 ani, a fost suspendată condiționat, cu stabilirea perioadei de probațiune de 2 ani, în rest sentința a fost menținută.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că, instanța de fond a analizat obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, care în ansamblu, dovedesc vinovăția inculpatului Botoi Sergiu în săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, *jaf, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșită cu cauzarea de daune în proporții considerabile.*

Privitor la numirea pedepsei penale, instanța de apel a reținut, că instanța de fond la stabilirea categoriei pedepsei, incorect a aplicat prevederile legale, și, în conformitate cu prevederile art. 7, 75 Cod penal, nu a ținut cont de limitele de pedeapsă prevăzute de lege, gradul de pericol social al faptei săvârșite reflectat de împrejurările săvârșirii sale, poziția procesuală a inculpatului în cadrul procesului penal, dar și personalitatea acestuia.

În această ordine de idei, instanța de apel a considerat că, având în vedere datele privind personalitatea inculpatului Botoi Sergiu, care a fost anterior condamnat (forma 246, f.d. 47, 48, 49), de asemenea ținând cont de cazierul contravențional al acestuia (f.d. 52) se denotă faptul că, inculpatul nu a tras concluzii din pedepsele aplicate acestuia anterior, iar prin stabilirea unei pedepse cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, nu va fi atins scopul pedepsei penale.

Instanța de apel a reținut ca plauzibil argumentul procurorului potrivit căruia, la emiterea sentinței, instanța de fond a aplicat o pedeapsă prea blândă, la caz prin aplicarea art. 90 Cod penal, nu va putea fi restabilită echitatea socială.

Deci, la caz, instanța de apel a menționat că, prima instanță incorect a constatat că condițiile necesare pentru a fi invocată instituția suspendării condiționate a executării pedepsei sunt întrunite, mai mult instanța nici nu și-a motivat soluția corespunzător.

În acest context, instanța de apel a considerat, că la aplicarea pedepsei inculpatului pentru infracțiunea săvârșită, prima instanță nu a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 61, 75 Cod penal.

Respectiv, instanța de apel a ajuns la concluzia că, personalitatea inculpatului și circumstanțele cauzei impun aplicarea în speță a pedepsei penale sub formă de închisoare și a considerat că, aplicarea unei pedepse cu închisoare pe un termen de 4 ani, pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, ar fi echitabilă și justificată.

Totodată, instanța de apel în corespundere art. 90¹ alin. (1) Cod penal, a dispus suspendarea parțială a executării pedepsei aplicate inculpatului Botoi Sergiu pe un termen de 2 ani, cu stabilirea termenului de probațiune de 2 ani, pedeapsă ce ar fi

echitabilă și justificată, prin ce va fi atins scopul de corectare și reeducare a inculpatului, de prevenire a săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestuia, cât și a altor persoane.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către avocatul Tataru G. în numele inculpatului, care solicită casarea acesteia, în partea stabilirii pedepsei aspre inculpatului, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului, la stabilirea pedepsei, să-i fie aplicate prevederile art. 90 Cod penal, condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei.

În motivarea recursului indică:

- cu toate că careva circumstanțe agravante prevăzute de art. 77 Cod penal, nu au fost reținute, instanța de apel i-a stabilit inculpatului Botoi Sergiu o pedeapsă cu închisoare, fiind excluse prevederile art. 90 Cod penal, contrar prevederilor art. 417 alin. (1) pct. (8) Cod de procedură penală, deoarece nu cuprinde temeiurile de fapt și de drept ce au dus la admiterea apelului, precum și motivele adoptării concluziei date;

- la emiterea deciziei privind înăsprirea pedepsei stabilite inculpatului, instanța de apel nu a ținut cont de prevederile art. 4 Cod penal;

- cu toate că instanța de apel nu a constatat existența circumstanțelor agravante, reținând circumstanțele atenuante, vârsta preponderent tânără și căința sinceră, a considerat că, inculpatului urmează a fi aplicată o pedeapsă fără aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, însă nu a menționat care sunt impedimentele aplicării art. 90 Cod penal, în privința inculpatului. Instanța de apel a luat poziția acuzării, care în apelul declarat nici nu a motivat de ce o pedeapsă neprivativă de libertate nu va atinge scopul pedepsei penale. Argumentul instanței de apel că potrivit probatoriului inculpatul anterior a fost judecat, menționează că pedeapsa a fost executată, astfel Botoi Sergiu se consideră ca neavând antecedente penale. Prin urmare, lui Botoi Sergiu nu i se mai poate imputa faptul că cândva a fost condamnat;

- decizia instanței de apel cu privire la agravarea pedepsei în privința inculpatului este una neîntemeiată din punct de vedere al principiului individualizării pedepsei penale, este contrară principiului umanismului legii penale, nefiind luate în calcul toate circumstanțele atenuante, ce au fost stabilite atât de prima instanță, inculpatul are un loc permanent de trai, se caracterizează pozitiv, căința sinceră și vârsta preponderent tânără a acestuia, a restituit prejudiciul și a fost iertat de partea vătămată;

- instanța de apel nu a dat apreciere și nici nu s-a expus la individualizarea pedepsei asupra faptului că, partea vătămată Popa Valeriu prin înscris autentic a declarat că, nu are pretenții față de Botoi Sergiu, paguba a fost restituită și solicită încetarea urmăririi penale în privința lui Botoi Sergiu;

- instanța de apel, deși a făcut referire la prevederile art. 61 și 75 Cod penal, nu le-a analizat sau/și aplicat în funcție de circumstanțele atenuante, persoana și caracteristica inculpatului, condițiile de viață ale acestuia și nici măcar nu motivează

de ce anume pedeapsa închisorii este una adecvată, care va contribui la corectarea și reeducarea vinovatului;

- scopul prestabilit al legii penale privind corectarea și reeducarea inculpatului, va fi pe deplin atins, doar prin menținerea pedepsei sub formă de închisoare, în limitele stabilite de prima instanță, or, aplicarea unei alte pedepse, nu va fi nici rațională și nici proporțională acțiunilor comise de către acesta.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia asupra recursului declarat, solicitând a decide inadmisibilitatea acestuia ca fiind vădit neîntemeiat, deoarece instanța de apel la aplicarea pedepsei inculpatului pentru infracțiunea comisă, a acordat deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, just ajungând la concluzia că corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă, cu aplicarea unei pedepse sub formă de 4 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, iar în conformitate cu prevederile art. 90¹ Cod penal, s-a dispus ca pedeapsa cu închisoare pe un termen de 2 ani să fie executată în condiții de detenție în penitenciar de tip semiînchis, iar restul pedepsei s-a dispus a fi suspendat pe un termen de 2 ani.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sânt vădit neîntemeiate.

Așadar, în prezenta speță, în recursul declarat, avocatul Tataru G. în numele inculpatului, invocă ca temei de casare a hotărârii instanței de apel, art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, care prevede că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul în care *hotărârrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, s-au aplicat pedepse individualizate, contrar prevederilor legale, nefiind de acord cu condamnarea cu suspendarea parțială a executării pedepsei cu închisoare, în privința inculpatului, solicitând aplicarea în privința inculpatului a prevederilor art. 90 Cod penal.*

În același timp, Colegiul penal constată că recurentul este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, din care considerente nu se va expune referitor la aceste aspecte.

Analizând temeiurile invocate pentru recurs, în raport cu circumstanțele și materialele cauzei, Colegiul penal consideră, că în prezenta speță nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, iar instanța de apel și-a motivat just soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61 și 75 Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei în privința

inculpatului, stabilită conform sancțiunii art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, ținând cont și de dispozițiile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

Așadar, Colegiul penal reține, că inculpatul a fost trimis în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni contra patrimoniului, prevăzută de art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, cauza fiind examinată în procedura judecării pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, în conformitate cu prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală, în acest caz, trebuie luate în vedere, în egală măsură persoana inculpatului și respectiv, reeducarea și reintegrarea sa socială, cât și dimensiunea fenomenului infracțional și așteptările societății față de mecanismul justiției penale, pentru a realiza o proporționalitate reală între aceste aspecte.

Potrivit alin. (8) art. 364¹ Cod de procedură penală, inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor imputate în rechizitoriu și a solicitat judecarea cauzei pe baza probelor administrate în faza urmăririi penale, solicitare care a fost admisă de către instanță prin încheiere protocolară (f.d. 95), beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare ori cu muncă neremunerată în folosul comunității și de reducere cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu amendă.

Sanctiunea art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, prevede pedeapsă cu închisoare de 5 la 7 ani cu (sau fără) amendă în mărime de la 850 la 1350 unități convenționale, calificându-se conform art. 16 Cod penal, ca infracțiune gravă.

Prin urmare, învederând prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, care sânt valabile în cazul dat pentru inculpatul, Botoi S., prin decizia instanței de apel a fost casată parțial sentința, în partea individualizării și stabilirii pedepsei și pronunțată în această parte o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Botoi S. recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, i-a fost aplicată pedeapsă sub formă de 4 ani închisoare, fără amendă. În temeiul art. 90¹ Cod penal, s-a dispus executarea pedepsei închisorii pe un termen de 2 ani, în penitenciar de tip semiînchis, restul pedepsei penale cu închisoare, pe un termen de 2 ani a fost suspendată condiționat, cu stabilirea perioadei de probațiune de 2 ani. În rest sentința a fost menținută.

Conform alin. (1) art. 75 Cod penal, persoanei recunoscută vinovată de săvârșirea unei infracțiuni, inclusiv prin procedura de judecare în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea Specială a prezentului Cod și în conformitate cu dispozițiile Părții Generale a Codului penal, aplicate prin prisma prevederilor alin. (8) art. 364¹ Cod de procedură penală. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată va ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază sau agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale acestuia.

Raportând cele menționate la cazul supus judecării, instanța de recurs consideră că, în mod just instanța de apel a admis apelul declarat și a casat parțial sentința,

prin care inculpatului i-a fost aplicată pedeapsa sub formă de închisoare, cu suspendarea condiționată a acesteia, pe o perioadă de probațiune de 4 ani, pronunțând o nouă hotărâre prin care i-au fost aplicate prevederile art. 90¹ Cod penal, pedeapsa cu închisoare pe un termen de 2 ani s-a dispus să fie executată în condiții de detenție în penitenciar de tip semiînchis, iar restul pedepsei, s-a dispus a fi suspendat pe un termen de 2 ani, în rest fiind menținută sentința. Instanța de apel motivând corespunzător temeiurile neaplicării pedepsei cu închisoare, cu suspendarea condiționată a executării acesteia, pe o perioadă de probațiune conform art. 90 Cod penal.

Astfel, în viziunea Colegiului penal, în prezenta cauză penală, instanța de apel just a ținut cont că, fapta inculpatului se califică ca fiind una gravă, în cauză lipsesc careva circumstanțe agravante și atenuante, inculpatul la locul de trai se caracterizează pozitiv, de personalitatea acestuia, care nu este la prima abatere de ordin penal, anterior fiind în repetate rânduri atras la răspundere contravențională și penală, fapt ce rezultă din cazierul contravențional (f.d. 52) și revendicare (f.d. 47-49), acordându-i-se posibilitatea de a-și revedea acțiunile și a-și face concluziile necesare, ceea ce însă nu a reușit, el continuându-și activitatea criminală prin comiterea de noi fapte antisociale pasibile răspunderii penale, din care considerent instanța de recurs respinge critica recurentului, precum că instanța de apel nu a menționat care sunt impedimentele aplicării art. 90 Cod penal, în privința inculpatului.

La fel, Colegiul penal relevă, că conform art. 90 alin. (1) Cod penal, *dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând numai de cât în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă. În acest caz, instanța de judecată dispune neexecutarea pedepsei aplicate dacă, în perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă pe care l-a fixat, condamnatul nu va săvârși o nouă infracțiune și, prin comportare exemplară și muncă cinstită, va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.*

Deci, o condiție prevăzută expres în alin. (1) art. 90 Cod penal constituie concluzia instanței că nu este rațional ca făptuitorul să execute pedeapsa stabilită. Astfel, este prerogativa instanței de judecată să aprecieze că scopul pedepsei poate fi atins chiar și fără executarea efectivă a acesteia. În formarea convingerii, instanța de judecată ține cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege, inclusiv are în vedere întreaga conduită a condamnatului înainte de săvârșirea faptei, după săvârșirea faptei, în timpul judecății, precum și alte aspecte ce privesc personalitatea infractorului, bazându-se pe materialele cauzei administrate în cadrul cercetării judecătorești.

În contextul dat, instanța de recurs, totuși precizează, că prin îndeplinirea condițiilor prevăzute de lege pentru aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, nu se creează un drept pentru condamnat, ci doar o vocație a acestuia la această măsură de individualizare judiciară a pedepsei.

Ținând cont însă, de prevederile legale enunțate mai sus, Colegiul penal consideră întemeiate considerentele instanței de apel că, în prezenta cauză, nu s-au constatat circumstanțe ce ar justifica suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare în privința inculpatului, în baza art. 90 Cod penal, deoarece personalitatea inculpatului nu prezintă garanțiile unei conduite, ce ar permite instanței de judecată de a da dovadă de clemență. Astfel, instanța de recurs nu poate neglija revendicarea anexată la materialele cauzei, potrivit căreia, se atestă faptul că anterior inculpatul a mai săvârșit infracțiuni, fiindu-i aplicate pedepse neprivative de libertate, astfel se atestă faptul că, comiterea infracțiunilor, pentru inculpatul Botoi S. a devenit o deprindere, iar aplicarea pedepsei neprivative de libertate, în baza art. 90 Cod penal, nu-și va produce efectul, pentru ca inculpatul să-și facă concluziile necesare de a nu comite în continuare abateri de la prevederile legii penale.

Reieșind din circumstanțele expuse, Colegiul penal constată că instanța de apel a argumentat pe deplin motivele pentru care casat sentința prin care i-au fost aplicate prevederile art. 90 Cod penal, în privința inculpatului și a pronunțat o nouă hotărâre prin care i-au fost aplicate prevederile art. 90¹ Cod penal, pedeapsa cu închisoare pe un termen de 2 ani s-a dispus să fie executată în condiții de detenție în penitenciar de tip semiînchis, iar restul pedepsei s-a dispus a fi suspendat pe un termen de 2 ani, în rest fiind menținută sentința.

Cu referire la un alt motiv de critică din recurs, prin care menționează, că instanța de apel nu a constatat existența circumstanțelor agravante, reținând circumstanțele atenuante, vârsta preponderent tânără și căința sinceră, restituirea prejudiciului părții vătămate, instanța de recurs consideră, că împrejurările în cauză au fost luate în considerație de instanța de apel, însă acestea nu sunt suficiente pentru a răsturna soluția instanței de apel, ținând cont de personalitatea inculpatului.

În atare împrejurări, Colegiului penal consideră, că instanța de apel a ținut cont de toate circumstanțele cauzei și a aplicat inculpatului o pedeapsă echitabilă și conformă prevederilor legale, luând în considerație toate criteriile generale de individualizare a pedepsei, iar modalitatea de executare a acesteia stabilită în sarcina inculpatului, a fost individualizată corect și în așa fel, încât acesta să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Astfel, Colegiul statuează, că pedeapsa individualizată de instanța de apel, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut la art. 61 alin. (2) Cod penal, restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

Din acest punct de vedere se conchide, că de fapt, în cauză nu s-au comis erorile de drept prevăzute în pct. 6), 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, deci, nu persistă temei de casare a soluției adoptate de instanța de apel, iar pedeapsa stabilită inculpatului Botoi S., de către instanța de apel, a fost aplicată în limitele legii, din care considerente se dispune inadmisibilitatea recursului declarat de către avocatul Tataru Gheorghii în numele inculpatului, ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) CPP, Colegiul penal

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Tataru Gheorghii în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 decembrie 2019, în cauza penală privindu-l pe **Botoi Sergiu Xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la data de 13 mai 2020.

Președinte

Timofti Vadimir

Judecător

Cobzac Elena

Judecător

Țurcan Anatolie